

JEUGDTHRILLER

Erinyen

1

Precies je moeder

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in welke vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgever: Brave New Books
ISBN: 9789402139471

JUDITH JONGEDIJK

Erinyen

1

*Precies
je moeder*

Uitgeverij Brave New Books

Copyright © Judith Jongedijk

Foto's cover: René de Vries

Covermodel: Samantha

Modellen achterkant: Lisa, Samantha en Esmee

Omslagontwerp: © René de Vries

Voor meer informatie: www.judithjongedijk.nl
facebook.com/judith.jongedijk

Eerste druk: juni 2015

Tweede druk: oktober 2015

Derde druk: februari 2016

Vierde druk: mei 2016

Erinyen titels:

1 – Precies je moeder

2 – Eerwraak

3 – Het Tribunaal

'Precies je Moeder' berust deels op ware gebeurtenissen. De namen zijn veranderd en data zijn aangepast om herkenning te voorkomen. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen en/of instellingen berust dan ook op louter toeval.

Voor de vier Bowlingmeisjes

Verklaring van ‘Erinyen’

De Erinyen zijn drie figuren uit de Griekse mythologie. Ze zijn wraakgodinnen, en achtervolgen en kwellen degenen die iets misdaan hebben. De Erinyen wonen in de onderwereld en komen op aarde als er een misdadiger met hun wraak gestraft moet worden. In het Latijn werden ze Furiae - of Dirae - genoemd (de verschrikkelijken), en in het Nederlands Furiën. Het woord 'furieus' (kwaad, razend) stamt af van de Nederlandse benaming voor de Erinyen, de Furiën.

VANDAAG

Ik kwam laat thuis. Normaal gesproken houd ik niet van schoolfeestjes. Gisteravond was het gelukkig de laatste keer. We vierden ons examenfeest. Mijn ouders vonden dat ik gewoon moest gaan, ondanks wat er afgelopen dagen is gebeurd.

“Als je niet gaat, dan zullen je klasgenoten zeggen dat het allemaal aan jezelf te danken is geweest,” zei m’n moeder.

M’n moeder moet eens weten! Ze moet eens weten wat m’n vader de afgelopen jaren heeft geflikt als ze naar dansles ging of een weekje op vakantie was met haar dansvriendinnen. Hoezo m’n eigen schuld!

“Je moeder heeft gelijk,” vulde m’n vader haar aan. “Als je wegblijft, dan zullen ze jou de schuld geven van alles wat er gebeurd is.”

Dus was ik maar gegaan, om niet opnieuw ruzie te krijgen met m’n ouders. Ik heb me zo onopvallend mogelijk gedragen. Daar hoefde ik geen moeite voor te doen. Dat had ik afgelopen zeven jaar al genoeg gedaan. Niet dat het mij altijd had geholpen.

“Eline, je moet daar rondlopen met opgeheven hoofd, alsof jij

er geen schuld aan hebt en dat jou niets te verwijten valt,” zei m’n vader toen ik op het punt stond te vertrekken.

‘Hypocriet,’ dacht ik, ‘dat zeg je ook alleen maar omdat mam-sie erbij staat, maar ondertussen...’

Ik had alleen maar geknikt, alsof ik het met mijn ouders eens was geweest.

We hadden besloten dat alleen klasgenoten op het examenfeestje mochten komen. Geen vrienden of bekenden en zeker geen ouders. Karin en Melissa hadden wel wat sip gekeken. Ik kan er ook niets aan doen dat m’n twee vriendinnen niet bij mij op school hadden gezeten. Om het voor hen wat te verzachten hadden Natascha en ik ze vorige week flink verwend tijdens mijn achttiende verjaardag. Ik heb vanaf de peuterschool met Natascha in de klas gezeten. Als mensen ons voor het eerst samen zien, denken ze vaak dat we zusjes zijn. Soms vragen ze ons of we een tweeling zijn. Natuurlijk beamen we dat. In werkelijkheid zijn we vriendinnen.

Ik heb van Melissa een externe harde schijf gekregen, eentje van 2 TB. Daar kan ik aardig wat videotjes en muziekalbums op kwijt. Ik heb haar hartelijk bedankt. Ik vertelde er niet bij dat ik van mijn ouders ook een 2 TB harde schijf had gekregen.

“Nu ben je eindelijk volwassen, Eline,” had Karin gezegd toen ze me een nieuwe bowlingbal cadeau had gegeven. “Wat is je eerste voornemen om te doen als volwassene?”

Ik had geen antwoord gegeven. Mijn ouders waren in de buurt toen Karin die vraag stelde. Ze hoefden niet te weten wat ik van plan was. Tenminste, toen nog niet. Ze zullen er snel genoeg achter komen. Ik had me voorgenomen om eerst m’n achttiende verjaardag te vieren en op waardige wijze afscheid te nemen van Sepemagrum, het VWO waar ik zes kutjaren heb doorgebracht. Daarna zal ik terugslaan.

Maar aan het eind van het eindexamenfeest gebeurde er iets, waardoor mijn wereld instortte. Dat wist ik toen nog niet. Nu wel.

Ik kijk nogmaals naar de brief die ik zojuist heb doorgelezen. Ik krijg er koude rillingen van. Als het waar is wat er in die brief staat geschreven, dan verandert dat alles. Ik lees nogmaals het begin van de brief.

“Lieve Elïne,

Ik hoop dat je een hele fijne verjaardag hebt gehad. Ik denk met plezier terug aan acht jaar geleden toen ik in de gelegenheid was om jouw tiende verjaardag bij te wonen. Mijn dood is er de oorzaak van dat ik jou niet kan feliciteren met je achttiende verjaardag en met het behalen van je VWO diploma. Ik neem tenminste aan dat je het examen hebt gehaald. Eigenlijk twijfel ik hier niet aan; je was altijd al een erg slimme meid.

Je bent nu volwassen. Dat betekent dat je zelf beslissingen mag nemen en niet langer afhankelijk bent van je ouders. Je kunt ook beslissen of je deze brief (de boodschap uit mijn graf) wilt lezen of niet. Als je besluit om verder te lezen, dan is het misschien slim om je oude dagboeken erbij te nemen. Je dagboeken uit de periode van de basisschool. Wellicht kun je dan beter begrijpen wat je toen opschreef en waarom dingen zijn gegaan zoals ze zijn gegaan.

Lieve Elïne, als je besluit om het te lezen en je wilt een bevestiging van wat ik allemaal op mijn sterfbed heb geschreven, dan kun je een berichtje e-mailen naar de brengster van deze brief. Doe dat tot uiterlijk half juli. De brengster van deze brief zal een afspraak met jou

maken om op haar computer de bewijzen te laten zien van alles wat ik in mijn afscheidsbrief voor jou heb geschreven. Dan kunnen jullie samen beslissen wat er verder met die bewijzen moet gebeuren. Als je besluit om geen contact op te nemen, dan zal zij na 14 juli de bewijzen aan anderen overhandigen."

Alles komt tegelijk deze week: mijn achttiende verjaardag, mijn besluit om schoon schip te maken op Sepemagrur, het eind-examenfeest, het gedoe met Joren, mijn voornemen om mamsie te confronteren met de daden van m'n vader. En nu deze brief. Ik bedwing de aandrang om de brief te verscheuren en mijn hoofd onder het hoofdkussen te stoppen. En zo voor eeuwig te blijven liggen. Ik weet dat dit geen oplossing is. Mijn ouders en mijn grootouders hebben lang genoeg als struisvogel rondgelopen. Het wordt tijd dat de waarheid boven tafel komt.

Ik sta op uit m'n bed en loop naar de badkamer. Ik was mijn gezicht en doe wat deodorant onder mijn oksels. Na het wassen ga ik weer naar mijn slaapkamer, pak een schone string en aarzel even of ik wel of geen BH zal dragen. Ik besluit om dat niet te doen. Ik haat die dingen. Ik trek een strak shirt aan, kleur zwart, en een korte broek. Ik pak mijn rode Nikes en doe ze aan mijn blote voeten. Dan pak ik mijn rugtas, de tas die ik 6 jaar mee heb gesjouwd naar Sepemagrur. Ik wilde dat ding niet aan de vlaggenmast hangen. Die rugtas is voor mij het symbool van leed en verdriet. In mijn belevingswereld hoort dat ding niet aan de vlaggenmast om te laten zien dat ik mijn diploma heb gehaald. Mamsie vond dat vreemd maar heeft uiteindelijk maar een speciale Jumbo tas opgehangen; een collectors item dat ze van haar neef Joshua had gekregen.

Ik haal de schoolspullen uit de tas en stop er mijn dagboeken in.

Niet alleen uit de periode van de basisschool; ook uit de periode van het VWO. Bovenop mijn dagboeken leg ik de brief en het boekje dat bij de brief in de enveloppe zat die ik gisteravond van een onbekende vrouw heb gekregen.

Ik kijk nog even in de spiegel. Ik zie wallen onder mijn ogen. Ik besluit om wat mascara en oogschaduw te gebruiken. Terwijl ik daarmee bezig ben, moet ik terugdenken aan de momenten dat mamsie en ik nog samen meededen aan dansvoorstellingen. Toen kregen we altijd dezelfde make-up op. Opa en oma zeiden dan met trots dat ik precies op mijn moeder leek. Nu weet ik niet langer of dat een compliment is. De brief uit het graf heeft mijn leven totaal op z'n kop gezet.

Ik loop de trap af. Gelukkig ben ik alleen thuis. Mijn vader is met zijn boezemvriend Olav naar de sportschool. Nu hij bijna Abraham ontmoet, wil papa bewijzen dat hij nog steeds jeugdig is. Boeiend!

Mijn moeder moet dit weekend plotseling werken. Haar collega van het restaurant is ziek en de chef had geen andere vervanger gevonden. Gister had ik nog gedacht dat mamsie altijd klaar stond voor haar collega's en hen zou helpen als dat nodig was. Maar na het vluchtig lezen van de brief twijfel ik plotseling. Wat als het allemaal waar is wat er in die brief staat? Is mijn moeder dan nu op het werk om een zieke collega te vervangen of speelt er iets anders?

Ik maak snel een boterham met hagelslag klaar en stop het in een boterhamzakje. Ik wil zo snel mogelijk het huis verlaten. Ik wil niet de kans lopen dat mijn vader plotseling thuiskomt en mij vraagt waar ik naartoe ga. Ik pak een flesje cola uit de koelkast en stop het in de rugzak.

Als ik buiten kom, pak ik mijn fiets, haal het van het slot en fiets de straat uit. Ik wil de rest van de dag ongestoord mijn dagboe-

ken kunnen lezen. En de brief die een onbekende vrouw mij gisteravond tijdens het examenfeestje heeft gegeven. Ik weet al waar ik ongestoord mijn gang kan gaan. Ik rijd in de richting van de boerderij waar een ex-collega van mamsie woont.

Als ik bij de boerderij ben, rijd ik nog een kilometer door. Daar, middenin het veld, staat een oude vervallen boerenschuur. Daar komt niemand, en zeker niet op zondag. Ik kom er wel vaker. Vaak alleen, om rustig te kunnen nadenken. Vooral in de periodes als er thuis weer problemen zijn. Ik kom er ook regelmatig met Natascha, vooral de laatste maanden, als we willen praten over ons leven, over haar twijfels over lesbisch zijn. Daar, in de boerenschuur, kunnen we ongestoord onze hartsgeheimen met elkaar delen. Die boerenschuur is ons toevluchtsoord geworden. Jammer dat het er zo bouwvallig uitziet en het lijkt alsof het ieder moment kan instorten. Nog één keer een novemberstorm en dan zal zeker het dak naar beneden komen.

Ik zet de fiets in de oude schuur. Ik sluit de deur achter me. Zo kan niemand weten dat ik in de schuur ben. Het is stil, doodstil. Alleen, als je heel goed luistert, kun je af en toe het geluid van opstijgende vliegtuigen horen.

Ik moet plassen. Dat was ik door de haast om weg te gaan vergeten. Ik ga naar een hoek van de schuur. Ik haal een papieren zakdoekje uit de zak van mijn korte broek. Ik trek mijn korte broek en mijn string naar beneden. Ik hurk en leeg mijn blaas, veeg mezelf droog en als ik opsta, trek ik mijn string en korte broek omhoog. Ik neem plaats op een oude kist die tegen een muur staat. De hengsels van de deksel hangen los naar beneden. De vorige keer dat ik hier was, had ik in de kist gekeken. Er ligt een lang dik touw in. Dat is alles. Nou ja, alles? Onder de kist zit een gat in de betonnen vloer. In dat gat heb ik kopieën van mijn bewijsmateriaal verstopt, in een waterdichte ver-

pakking. Ik heb dat gat afgesloten met een plank en daar overheen wat stof uit de schuur verspreid om het te verbergen. En toen bovenop dat gat de kist geplaatst.

Ik haal diep adem. Dan haal ik de dagboeken en de brief tevoorschijn. De tas gooi ik naar de muur tegenover mij. Ik begin met lezen. Tijdens het lezen dringt het besef tot me door dat ik iemand een groot onrecht heb aangedaan. Wat had ik onlangs ook alweer op Facebook gelezen? Ieder verhaal kent drie waarheden: jouw waarheid, zijn waarheid en de echte waarheid. Ik heb de afgelopen zeven jaar altijd gedacht dat de echte waarheid de waarheid was zoals ik dat zelf ervaarde, uiteraard beïnvloed door mijn ouders. Bij het herlezen van de brief en mijn dagboeken begin ik te begrijpen dat dingen toch anders zijn dan dat men mij heeft willen doen geloven. Mijn God, als het werkelijk zo gegaan is als wat er in de brief staat... Dit is nooit meer goed te maken

.

DEEL 1

“Smile, what's the use of crying
You'll find that life is still worthwhile
If you just smile”

(Smile - Michael Jackson)

Bericht van een dode #1

Ik sta op van de kist waar ik de afgelopen drie uur op heb gezeten. Ik loop naar de hoek waar ik mijn rugtas heen heb gegooid. Ik open het en haal er mijn boterhammen en het flesje cola uit. Ik loop terug naar de kist en ga zitten. Ik scheur het boterhamzakje open en haal mijn brood eruit. Gedachteloos begin ik te eten. Ik krijg dorst en draai, zonder er verder bij na te denken, de schroefdop van het colaflesje los. De cola spuit eruit, over mijn shirt, korte broek en mijn handen. Ik begin te vloeken. Ik had dit uiteraard kunnen verwachten, want het colaflesje was tijdens de fietstocht aardig door elkaar geschut. Mijn kleding is drijfnat. Ik besluit om het uit te trekken. Als ik het shirt in mijn handen houd, gebruik ik het om er mijn handen en het colaflesje mee af te drogen. In de muur aan de andere kant van de schuur zie ik een paar spijkers uitsteken. Ik hang het shirt en de korte broek aan de spijkers op om ze te laten drogen. Ik ben nu nog slechts gekleed in mijn string. Ik ben gelukkig alleen in de verlaten boerenschuur. Niet omdat ik me voor mijn lichaam moet schamen. Ik vind dat ik er best goed uitzie. Mijn borsten zijn

van een redelijk formaat, cupmaatje B of C, afhankelijk van het merk BH. Ik heb gespierde armen omdat ik op wedstrijdsport bowlen zit. Mijn benen zijn ook gespierd door het vele hardlopen met mijn moeder. Ik ben ongeveer 165 cm, net zo groot als mamsie. Ik heb blond haar; mamsie heeft zwart haar. Tenminste, als ze haar haren geen kleurspoeling geeft. Soms maakt ze haar haren in verschillende tinten bruin. Het enig wezenlijk verschil tussen mij en mijn moeder is de huidskleur. Ik ben veel lichter gekleurd dan mamsie. Dat komt natuurlijk omdat zij een halfbloed is. Je zou verwachten dat ik door haar afkomst ook wat donkerder zou moeten zijn. Dus niet. Ik heb een bleke huid. Mensen vragen weleens aan me of het wel goed gaat met mij omdat ik er zo bleek uitzie. Begrijpelijk, maar m'n bleke huid is maar schijn. In werkelijkheid voel ik me meestal erg gezond. Lichamelijk dan. Door de gebeurtenissen van afgelopen zeven jaar ben ik geestelijk een wrak. Dat probeer ik zo goed mogelijk te verbergen. De mensen om me heen zien me dan ook voornamelijk met een glimlach op het gezicht. Alweer een eigenschap die ik van mijn moeder heb overgenomen.

Ik neem weer plaats op de kist waar ik al de hele ochtend op heb gezeten. Ik pak het boekje van de onbekende vrouw. Het boekje heeft een inleiding en drie hoofdstukken. Ik besluit om de inleiding opnieuw te lezen.

Beste Eline,

Er bestaan maar twee exemplaren van dit boekje. Jij hebt nu het ene exemplaar in handen. Het andere boekje heeft de vrouw die jou de brief heeft overhandigd. In dit boekje heb ik een selectie opgenomen van de berichten die jouw moeder heeft verstuurd toen je nog op de basisschool zat. Een selectie, inderdaad. Als ik alle berichten had

moeten opnemen dan was dit boekje nog dikker dan de Bijbel geworden. Je moeder heeft mij in die periode duizenden berichten gestuurd.

Ik weet dat mamsie weleens met *hem* had gechat. Ik heb nooit geweten dat ze *hem* duizenden berichten had gestuurd. Ik begrijp dat ook niet zo goed. Ze hadden toch samen heel vaak gepraat, soms urenlang? Waarom moest ze *hem* dan ook nog zoveel berichtjes sturen. Ik ga weer verder lezen.

Lieve Eline, het is absoluut niet mijn bedoeling om jouw moeder aan de schandpaal te nagelen. Integendeel, ik blijf haar als een heel bijzondere en lieve vriendin beschouwen, ondanks wat ze mij heeft aangedaan. Ik zal haar nooit in de steek laten. Helaas heb ik niet lang meer te leven.

Ik haal diep adem. Toen ik dit voor de eerste keer las, vond ik het maar vreemd dat *hij* schreef dat *hij* mijn moeder nooit in de steek zou laten en haar nooit pijn zou willen doen. Als dat zo zou zijn, waarom heeft *hij* dan allemaal intieme berichten met mij gedeeld? Waarom heeft *hij* die berichten dan niet geheim gehouden?

1 - Eline

Indianenfeest

Natascha zit bij mij op mijn slaapkamer. We hebben niets te doen. De examens zijn achter de rug. We hebben de resultaten binnen. We zijn alle twee geslaagd voor ons VWO-diploma. Ik heb net mijn achttiende verjaardag achter de rug. Natascha was uiteraard aanwezig. Ik ken haar al sinds de peuterschool. Op de basisschool hebben we altijd bij elkaar in de klas gezeten. Ze noemden ons weleens de tweeling. We zijn allebei ongeveer even groot, lijken veel op elkaar en op de basisschool zat Natascha ook op bowlen. Zij deed het meer voor ontspanning, ik voor het resultaat. Vandaar dat ik met wedstrijd bowlen doorging. Helaas vond Natascha dat niet zo leuk, vandaar dat ik een team vormde met Karin.

“Ga je na de zomer echt met de studie Orthodontist beginnen?” vraagt Natascha.

Ik knik.

“Ja, dat vind ik nog steeds leuk. De ex-baas van m’n moeder

heeft gezegd dat ik later, als ik het diploma op zak heb, wel bij hem in de medische praktijk kan komen te werken.”

Natascha lacht.

“Ook als het blijkt dat je heel slecht bent?” vraagt ze.

“Ook dan. En trouwens, ik word natuurlijk de goedste,” antwoord ik.

Uiteraard verbetert Natascha mij: “De beste bedoel je.”

“Dus je geeft het zelf toe,” grinnik ik.

Deze woordspeling dateert nog uit onze basisschooltijd. We vonden het leuk om dit in de klas te zeggen. Andere leerlingen gingen ons dan verbeteren. En soms, als de juf van groep 8 in een slechte bui was (iets wat vaak gebeurde), dan zei juf vinnig dat ze van ons een betere taalbeheersing verwachtte.

“En jij? Heb jij nu al een besluit genomen?” vraag ik haar.

“Nee, ik denk dat ik dezelfde kant opga als mijn ouders.”

Het blijft even stil. Natascha kijkt naar mijn boekenkast. Ze staat op van het bed en pakt een fotoalbum uit de kast.

“Kijk jij nog vaak naar de oude foto’s?” vraagt ze als ze weer naast mij op het bed gaat zitten.

“Nee, niet zo veel. Het verleden is voorbij. M’n ouders zeggen altijd dat we het verleden moeten laten rusten. Het is net een boek dat je uit hebt. Dat boek moet je dicht doen en een nieuw boek pakken. Voorbij is voorbij, niks meer aan te doen.”

“Snap ik niet. Ik vind het enig om terug te bladeren. Neem nou dit album. Het is toch enig om te zien hoe we in de peuterklas waren?”

Natascha bladert wat in het album. Af en toe grinnikt ze.

“Kijk dan, hoe schattig.”

Ik buig me wat naar haar toe en zie dat ze foto’s aanwijst van het Indianenfeest. We hebben allemaal lange witte T-shirts aan. De T-shirts zijn beschilderd en de mouwen en de onderkanten

zijn ingeknipt om het effect van indianenkledij te vergroten. We hebben geen echte verentooi op het hoofd. De peuterjuf heeft voor ons banden van papier gemaakt waarop ze wat stickers heeft geplakt. Er staat me vaag bij dat we zelf de grote veer uit gekleurd kartonpapier mochten knippen. Maar dat weet ik niet meer zeker. Mijn veer kan ook door oma De Wit geknipt zijn.

Oma hielp veel op school in de periode dat mijn moeder nog op de medische praktijk werkte. Het verbaast me eigenlijk dat mamsie wel op de foto's staat. Op de foto zit ze vlak achter mij tijdens het eten van beschuitjes. Waarschijnlijk was het indianenfeest op een vrije dag. Ze heeft ook een zelfgemaakte haarband om haar hoofd. Ik zie dat ze haar haren een kleurspoeling had gegeven. Licht- en donkerbruine haren vallen over haar blauwe spijkerjasje. Ze staart een beetje afwezig voor zich heen. "Wat vond je het leukste op de basisschool?" wil Natascha weten. Waarschijnlijk wil ze me dwingen om het gesloten boek uit die periode weer open te slaan. Ik aarzel. Natuurlijk wil ik zeggen dat ik de periode van groep 6 en groep 7 het leukste vond, ondanks de giga problemen thuis. Maar dan gaat Natascha natuurlijk doorvragen. Dan wil ze weten waarom. Haar kennende zal ze geen genoeg nemen met een ontwijkend antwoord. Omdat ik het niet over *hem* wil hebben, besluit ik maar om een klein leugentje te vertellen.

"Ik denk de onderbouw. Lekker knutselen, leuke feestjes zoals het Indianenfeest, je nog niet druk hoeven maken over het halen van goede resultaten."

Natascha port me in de zij.

"Ik dacht dat jij zo'n strebertje was. Vond je de bovenbouw dan niks aan? Je was toch best wel close met Michiel. Je was blij dat hij ook naar Sepemagrum ging. Jullie hebben samen toch aardig wat werkstukken gemaakt. Trouwens, zie je hem nog weleens?"

“Nee, ik heb hem niet meer gezien sinds hij verhuisd is.”

We zwijgen allebei. Onze klasgenoot Michiel had het in het laatste jaar bij ons op de basisschool niet gemakkelijk gehad. Er was bij zijn moeder borstkanker geconstateerd. Ze overleed toen hij in de brugklas zat. Zijn vader had niet lang daarna op een relatiewebsite kennis gemaakt met een vrouw aan de andere kant van Nederland. Het klikte. Ze gingen samenwonen in het huis van die vrouw. Dus verloren we het contact met Michiel.

“Wat ga je het meeste missen van Sepemagrum?” vraag ik aan Natascha om de aandacht af te leiden van onze basisschool periode.

“Mhh, laat me even denken. Okay, ik weet het. De dramalessen van Olav. Volgens mij ga jij dat ook missen.”

“Absoluut niet,” reageer ik fel.

“Wat niet? Olav of de dramalessen?”

“Beiden. Ik ben blij dat we niet meer naar Sepemagrum hoeven.”

Natascha kijkt me vreemd aan.

“Oh,” zegt ze aarzelend. “Ik dacht dat je het wel goed met Olav kon vinden. Toen hij in klas 1 tot en met 3 onze decaan was, heb je toch heel veel met hem gepraat?”

‘Meer dan me lief is,’ denk ik.

“En vond je drama dan niet leuk?” wil Natascha weten.

“Nee, niet echt. Vooral niet als ik iets alleen moest doen.”

“Dat kwam bijna nooit voor, meissie. We hebben wel vaak samen iets gedaan. Herinner je nog hoe we met z’n tweeën een dansvoorstelling in groep 7 gaven? Wat een gedoe was dat zeg. Alleen maar omdat we toen wilden dansen op het nummer *‘You spin my head right round’*. Die stomme juffen ook. Vonden het niet gepast voor ons. Pas toen we met de versie van *Alvin en de Chipmunks* aankwamen, mocht het.”

“Eigenlijk is het de schuld van Olav. Had hij ons dat nummer maar niet moeten geven voor de uitvoering van de dansschool.”

Ik spring op van het bed. Ik wil niet dat Natascha hier nog verder over gaat praten. Ik wil elk gesprek over het laatste jaar van de basisschool vermijden. En ik wil het absoluut niet hebben over Olav. Straks verspreek ik me. Dan zeg ik iets wat ik nog geheim wil houden voor Natascha. Ze krijgt de waarheid vroeg genoeg te horen. Eerst nog even het examenfeest. En dan is het tijd dat ik in actie kom. Volgende week zal ik Natascha inlichten over die geweldige Olav waar alle jonge meiden mee weglopen. Ik ben benieuwd of er nog meer meisjes zijn die hetzelfde is overkomen als ik. Niet dat het veel uitmaakt. Ik heb mijn besluit genomen. Na het examenfeest is het mijn beurt. Het maakt me niks meer uit dat Olav een goede vriend is van mijn vader. Want ook m'n vader moet er aan geloven. Ik ben nu achttien, ik mag nu zelf beslissen.

“Ik heb nog chips en wijn over van m'n verjaardag. Blader jij nog maar even in het verleden. Of wil je iets anders drinken?” vraag ik aan Natascha.

“Nee, wijn is prima. En ja, het is best grappig om de oude schoolfoto's te bekijken. Moet ik helpen met sjouwen?”

“Nee, blijf maar zitten. Ik zet de flessen wel in een emmer, met de zakken chips ertussen.”

Ik doe de deur van de slaapkamer open en loop naar beneden.

2 - Natascha

Speelmeer

Eline verlaat de slaapkamer om de wijn en chips te halen. Ik kijk haar na. Soms verbaas ik me over haar. Zoals net. Normaal gesproken kunnen we over van alles en nog wat praten. Dan hebben we de grootste lol of huilen we samen. Dat was al zo op de basisschool en dat is zo gebleven toen we samen naar het VWO gingen. En toch! Aan het eind van groep 7 moet er iets gebeurd zijn waardoor Eline niet meer over groep 8 wil praten. Ze wil het liefste helemaal niet over de basisschool praten. Ik begrijp dat niet. Ik weet nog steeds niet wat er nu precies is gebeurd, waarom ze telkens weer over iets anders gaat praten als ik een grappig voorval uit het verleden ophaal.

Het was natuurlijk te stom voor woorden dat we in groep 7 niet de originele muziek van dat dansnummer mochten gebruiken. Meester Kees had gezegd dat er mensen waren die het niet passend vonden. Voor ons was de lol er toen af. Eigenlijk wilden we niet meer optreden. Gelukkig kwam meester Kees met het